

'M'n vader stierf in mijn armen'

De jeugd van...

JAN DE HOOP

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Jan de Hoop (58). Als jongetje at hij zo weinig, dat hij zelfs kortstondig uit huis geplaatst werd. Het probleem loste zich op toen Jan in een slagerij kwam te werken. Jarenlang was hij vastbesloten daar zijn beroep van te maken, maar een schokkende gebeurtenis deed hem anders besluiten.

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S ELSE KRAMER E.A.

Jan de Hoop werd 18 december 1954 geboren in het huis van zijn oma aan de Mijnsheerenlaan te Rotterdam, waar zijn ouders, vader Henk en moeder Nel, inwoonden. Later verhuisde het gezin naar een huizenblok verderop. Zijn twee jaar jongere broertje Rob maakte het gezin De Hoop compleet. 'Het was een echt arbeidersgezin', vertelt Jan. 'Moeder was huisvrouw en Rob en ik hadden als tieners zo onze bijbaantjes. Mijn vader was een lieve en zorgzame man die werkzaam was als havenarbeider aan de Maas in Rotterdam. De rivier waaraan mijn man Coen Lievaart en ik nu nog steeds wonen.'

Voor Henk de Hoop kwam zijn gezin

Jan tijdens zijn eerste kerst op school bij oma en een goede vriend van de familie.

Pa Henk en ma Nel de Hoop.

Jan op 1-jarige leeftijd.

altijd op de eerste plaats. Zat zijn werk in de haven er overdag op, dan informeerde hij bij 'het hok', een soort werknemersbalie, of er nog andere klusjes te doen waren. Zo kwam het regelmatig voor dat het gezinshoofd ook 's avonds laat nog aan het werk was. 'Alles om ons maar niets tekort te laten komen', vertelt de presentator van het RTL Ontbijtnieuws. 'Later werkte hij zich op tot havenbaas, waarbij hij het in- en uitladen van de boten in goede banen leidde. Toch was hij ook vaak genoeg thuis om aandacht aan ons te besteden. Hij was zeker niet alleen maar de man die op zondag het vlees sneed.'

Jan met zijn nieuwe speelgoed.

Gefrustreerd mannetje
Eten was er dus voldoende in huize De Hoop, maar de kleine Jan had nooit veel trek. Als baby en kleuter was hij al klein en doordat hij zo weinig at, werd dat er niet beter op. Jan: 'Nog steeds kan ik er de vinger niet op leggen waarom dat destijds zo gegaan is. Mijn ouders lukte het op een gegeven moment niet meer om mij voldoende te laten eten. Ik viel daardoor enorm af. Uiteindelijk

konden zij niets anders doen dan mij tijdelijk het huis uit te laten gaan om het probleem op te lossen. Ik was vijf jaar toen ik zes weken lang naar een kolonie in Oostvoorne moest. Daar leerden professionals mij om goed te eten. Het moment dat mijn ouders me op de bus zetten daarnaartoe staat me nog heel helder bij. Ze vonden het verschrikkelijk om mij over te moeten geven aan die mensen, maar ze konden niet anders. Op mijn beurt

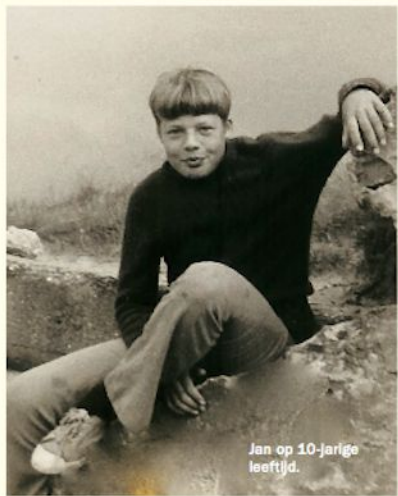
voind ik het vreselijk dat ik van huis weg moest; ik was nog te jong om te weten dat dit het beste was wat ze voor me konden doen. Met tranen in de ogen namen we afscheid van elkaar. In de kolonie moest ik goed op mijn kleertjes letten. Voor de zekerheid hadden mijn ouders mijn initialen in mijn ondergoed genaaid, zodat het niet zoek zou raken in de was daar. De mensen van de kolonie kregen te maken met een heel

opstandig en gefrustreerd mannetje dat daar helemaal niet wilde zijn. Het ging zelfs zo ver dat ik eens een vol bord pap in het gezicht van de vrouw die mij wilde voeden heb gekwakt. Ik ben altijd een braaf kereltje geweest, maar toen even niet. Als gezin waren we heel hecht. Van mijn ouders heb ik zelfs begrepen dat mijn broertje Rob mij tijdens die zes weken zo miste, dat hij op de schoorsteenmantel boven onze

'Ik vond het vreselijk om op mijn vijfde het huis uit te moeten'

Moeder helpt Jan met fietsen.

Jan op 10-jarige leeftijd.

Vader en moeder De Hoop met Jan's oma.

Het gezin De Hoop op stap in Madurodam.

gashaard was geklommen om een kusje te geven op mijn foto die daar hing. Dat is toen nog maar net goed gegaan, maar hij miste me zo erg dat hij die capriolen er wel voor overhad. Dolblij waren we allemaal toen ik weer terug naar huis mocht. Van dit soort momenten van genegenheid kan Jan heel erg genieten. 'Net zoals toen ik geopereerd moest worden. Ik had mijn oma een dag geholpen met timmerwerk aan haar huisje in Oostvoorne toen ik ineens pijnlijke steken in mijn buik kreeg. Dat bleek dus een blinderdarmontsteking te zijn. Na de operatie heb ik een tijdlang thuis moeten herstellen, en ik kreeg op een gegeven moment een grote kartonnen doos met allemaal brieven van mijn vriendjes van school. Tegenwoordig heb ik op Twitter zo'n zeventigduizend volgers, maar dat ging toen heel anders. Ik heb er nog steeds spijt van dat ik die brieven ooit heb weggedaan.' Jan's eetprobleem was snel over toen hij kwam te werken bij de plaatselijke slagerij. Als jongetje van 12 bracht hij gehaktballen rond langs alle nabijgelegen cafés en op zaterdag hielp hij de slager in de winkel. 'Ik ging een paar dagen in de week naar school en een paar dagen werkte ik. Tussen de middag dronk ik dan een kopje thee bij mijn oma, die dicht bij de slager op de hoek woonde. In de winkel ben ik wel

van mijn eetprobleem afgekomen. Stukjes worst en plakjes ham lagen er natuurlijk voldoende en dat ging er wel in. Ik was een soort manusje van alles bij die slager en ik begon er zo veel plezier in te krijgen dat ik mezelf tot doel stelde een volleerde slager te worden en dus mijn beroep van te gaan maken.' In het kader van zijn opleiding tot slager bezocht Jan een aantal keren het slachthuis om daar het slachten van koeien en paarden mee te maken. Door die ervaring was het met zijn slagersambities snel gedaan. 'Het slachthuis was een verplicht nummer, maar ik vond het helemaal niks', zo gaat hij verder. 'Dan stond ik daar voor een paard dat een grote pin tegen zijn hoofd gezet kreeg. Het dier keek me aan met zo'n blik van: wat doen ze nu toch met me? Vervolgens sloeg de slachter keihard die pin door dat paardenhoofd. Het paard was direct dood, maar ik wist: dit is niets voor mij. Ik kan niet goed tegen dierenleed en nu, zo'n 35 jaar later, flist dat beeld nog wel eens door mijn hoofd. Nee, het verlangen om slager te worden was daarna direct verdwenen.' De basis voor een nieuwe carrière werd gelegd toen Jan begreep dat zijn hart bij de radio lag. 'Ik nam ontslag bij de slagerij en ben in een platenwinkel gaan werken. Ik dacht: als ik bij de radio terecht wil komen,

moet ik natuurlijk ook wel wat van muziek afweten. Vanuit de platenwinkel stuurde ik een bandje met eigen werk op naar het hoofdkantoor van de Nederlandse piratenzender Radio Mi Amigo. En dat sloeg aan. Ze hoorden het bandje, vonden me goed genoeg en ik mocht direct naar Engeland om daar midden op zee vanaf een schip radioprogramma's te gaan presenteren. Later volgden de AVRO en Veronica Nieuwsradio, voordat ik in 1989 overstapte naar RTL Veronique (nu RTL4, red.). Daar tekende ik, een kwartiertje eerder dan mijn tv-zusje Irene Moors, het contract dat me nu alweer bijna 24 jaar aan de zender verbindt.'

Flinke dip

In die 24 jaar groeide Jan uit tot één van de vaste gezichten van het RTL Nieuws, maar in de afgelopen maanden ontbrak hij enige tijd. Binnen korte tijd sloeg het noodlot voor de presentator enkele malen hard toe. Zijn schoonvader en zijn eigen vader overleden kort na elkaar, die laatste zelfs in Jan's armen. Tot overmaat van ramp overleefde zijn trouwe hond Bob ternaauwernood een gevaarlijke maagtorsie. Dat alles hakte er flink in. Wekenlang was de sympathieke presentator niet te zien op zijn vertrouwde plekje aan de desk bij het Ontbijtnieuws. Naar eigen zeggen omdat hij het beeld

van zijn stervende vader maar niet uit zijn hoofd kreeg. 'Het is toch een stukje jeugd waarvan je afscheid neemt', aldus Jan. 'Pa is altijd mijn grote voorbeeld geweest en ik ben er trots op dat ik zoveel op hem lijk. Zijn warmte, eerlijkheid en het goed willen zijn voor mensen heb ik echt van hem. Hij was ook stapelgek met mijn man Coen, met wie ik alweer 34 jaar samen ben. Ik was begin twintig toen Coen een keer midden in de nacht bij mij in de radiostudio kwam kijken. Hij vond het prachtig om te zien, al die techniek, dus hij bleef lang plakken. Na de uitzending had hij geen vervoer meer naar huis, dus reed hij met mij mee. Nog maar net zelf bekomen van de schrik dat ik op jongens viel - ik worstelde er flink mee en wilde het in eerste instantie niet accepteren - werd ik ineens verliefd op Coen, en hij gelukkig ook op mij. Mijn goede vriend Bert heeft het vervolgens aan iedereen verteld en het was voor niemand een issue. Voor mijn vader ook niet. De ene persoon eet groentesoep en de ander kiest voortomaat. Zo zag hij het en niet anders.' Juist vanwege de warme band met zijn vader kwam diens dood als een mokerslag bij Jan aan. 'Het moment dat we hoorden dat het einde oefening was, kan ik me nog goed herinneren. Mijn vader - hij is 84 geworden - en ik zaten in het

ziekenhuis en de dokter zei: 'Ik heb mijn lunch maar meegenomen, dan hebben we langer de tijd om te praten'. Geen goed voorteken dus. En dat bleek wel, hij had kanker. Uiteindelijk lag hij tijdens zijn laatste momenten in mijn armen. Heb je wel eens iemand dood zien gaan? Dat is één van de meest verschrikkelijke dingen die je kunt meemaken. Langzaam maar zeker gleed hij weg. Een puffje, nog een puffje, zijn lichaam kreeg langzaam een andere kleur en toen sloot hij zijn ogen. Vreselijk. Even daarvoor was mijn schoonvader, die in Thailand woonde, al komen te overlijden. Het hele gebeuren is zo'n dreun voor me geweest, dat ik dat laatste beeld van mijn vader nog geregeld tijdens mijn slaap terugzag. Dat waren hele nare dromen, en daarna zat ik dan om vier uur 's nachts op de bank in de woonkamer omdat ik niet kon slapen. Daarbovenop gebeurde er ook nog iets heel vervelends met mijn lieve hond, mijn boxer Bob. Coen en ik waren een paar dagen in Drenthe in het Hof van Saxen en nadat we een uurtje naar de sauna waren geweest, troffen we Bob heel onrustig in ons vakantiehuisje aan. Ze liep heel nerveus heen en weer, dus we besloten haar mee te nemen naar het restaurant. Normaal gesproken blijft ze dan altijd rustig thuis slapen. Op weg daarnaartoe ging het

op het parkeerterrein helemaal mis. Achteraf bleek ze een maagtorsie te hebben gehad. Dat wil zeggen dat de maag kantelt, waardoor er geen gas meer uit kan. De maag zet dan uit en kan scheuren. Bob wilde overgeven maar dat kon ook niet. Als een speer zijn we toen naar een dierenarts gereden, waar Coen nog heeft geholpen met het aanleggen van het infuus omdat de assistent nog niet was gearriveerd. Een kwartiertje later en ze was dood geweest.'

Lekker genieten

Jan vervolgt: 'Al die heftige gebeurtenissen bij elkaar, plus het feit dat ik met mijn vroege opstaan voor het Ontbijtnieuws al jarenlang roofoverval op mijn lichaam, zorgden ervoor dat het me ineens allemaal te veel werd. Ik weet nog goed dat ik in die periode live een nieuwsuitzending deed en dat de autocue, het scherm waar ik mijn teksten van aflees, uitviel. Normaal gesproken geniet ik daar wel van omdat ik dan lekker kan improviseren, maar nu was ik even helemaal de weg kwijt. Ik wist ook niet meer hoe ik in hemelsnaam van huis in die studio terecht was gekomen. Ik wist echt niet meer waar ik het zoeken moest, ineens ging het licht in mijn hoofd uit. Ik ben daarom een tijdje gestopt met werken. In die tijd heb ik veel met een psycholoog gesproken.

Jan als beginnend nieuwslezer bij RTL.

Niet met mijn eigen man, die dat werk ook doet, maar met iemand anders. Iemand die toch wat verder van mij afstaat. Inmiddels ben ik weer aan de slag, maar dan wel vier dagen in plaats van vijf. Dat bevat me prima. Ik blijf wel waarschijnlijk iets langer doorwerken dan ik van plan was. Ik riep altijd dat ik in 2014 wilde stoppen, maar met de huidige wetgeving zit dat er denk ik niet in. Geen probleem, ik geniet nog steeds van mijn werk, dus die paar jaartjes extra maken ook niet uit.' Jan kan weer volop genieten van alle mooie dingen die hij nog wel heeft.

Zoals zijn man Coen, met wie hij binnenkort het vijftienjarig jubileum viert van hun gezamenlijke communicatiebureau, en zijn 83-jarige moeder die vlakbij de twee mannen woont. 'Ze is nog heel pienter en woont nog helemaal zelfstandig. Wel met hulp in de buurt, maar dat is alleen maar fijn. Ze gaat lekker naar de bingo en ik zie haar natuurlijk vaak. Ik koester haar en het stukje jeugd dat er daardoor nog is. Daarnaast heb ik me erg gesteund gevoeld door de vele lieve berichten, via Twitter bijvoorbeeld. Voor een van nature verlegen jongen als ik is zo iets heel erg fijn.'